

hjælper paa Statsbanernes økonomiske Situation, hverken de dyre Kul eller de overordentlig høje Lønninger, som gives ud i Forhold til det Arbejde, som nu for Tiden er at udføre.

Men jeg vil dog gerne have Lov til at sige — jeg har ikke tidligere haft Lejlighed til at sige noget om disse Forhold i dette høje Ting —, at naar man nu fra Oppositionens Side er saa glad for at kritisere disse Kulindkøb, havde det egentlig været naturligere, om man havde kritiseret dem, da man fik Besked om dem og fik Rede paa, hvordan disse Kulindkøb laa, og det fik man fuldt ud i Folketinget ved Finanslovens første Behandling. Men da var der ikke een af Oppositionen, som kritiserede med et Ord. Og hvorfor? Fordi vi paa det Tidspunkt havde Kulstrejke i England og ingen vidste, hvor længe den Strejke vilde vare. Den varede heldigvis kun 14 Dage, saa blev der meget hurtigt Kulrigelighed, og saa faldt Priserne, men havde den været i længere Tid, i to eller tre Maaneder — og ingen kunde vide noget som helst om dette —, er der vist ingen Tvivl om, at saa var der ikke kommet nogen Kritik af de Kulindkøb, som er foretagne. For øvrigt er det jo en klar Sag, at det er beklageligt, at Statsbanerne ligger med saa store og saa dyre Kulbeholdninger, det skal jeg være den første til at erkende, men alle de kloge paa dette Omraade raadede sidste Foraar til at købe Kul og købe Kul i store Mængder og næsten uden Hensyn til Priserne. Den overordentlige Kommission raadede til store Indkøb, Statens Kulfordelingsudvalg raadede til store Kulkøb, og andre gjorde det samme. Jeg skulde mene, at ogsaa de private Importører her i Landet havde købt Kul i stor Mængde, saa det sved til dem bagefter, og Statsbanerne har paa det Omraade ikke været klogere end andre. De har heller ikke været klogere end Statsbanerne var under den tidligere Regering; i det foregaaende Aar købte de nemlig mange, mange flere Kul, end der er købt i 1920; de købte 76 000 t Kul mere i Finansaaret 1919—20, end der er købt i indeværende Finansaar. De fik dem bare ikke leveret, men det var nu hverken Regeringens eller Statsbanernes Skyld. Hvis de havde faaet alle de Kul, de havde købt sidste Aar, leveret, havde vi ved Begyndelsen af det Finansaar, som nu snart slutter, staaet med en Kulbeholdning paa ca. 360 000 t eller til et Aars Forbrug. I Stedet for var Forholdet det, at der praktisk talt

kun var Kul til mellem en og to Maaneder. De samlede Kulbeholdninger her i Landet var til godt to Maaneders Forbrug, men da de var fordelte rundt i forskellige Depoter og ikke kunde udnyttede fuldt ud samtidigt, var der praktisk talt ikke Kul til mere end 1—1½ Maaned. Derfor stod Statsbanerne i Virkeligheden i en Tvangssituation, fordi de skulde købe, da Priserne var i høj Grad opadgaaende, og købe ikke blot til det løbende Forbrug, men ogsaa for at skaffe en Reservebeholdning. At denne Reservebeholdning er blevet saa stor, som den er, hænger sammen med, at i Aar er det gaaet modsat af, som det gik sidste Aar. Sidste Aar fik Statsbanerne ikke paa langt nær leveret alle de Kul, de købte. I Aar havde faaet dem leveret alle sammen. Man kan nok sige bagefter, at det var let at se, at de skulde leveres alle sammen, men det var nu en Gang ikke saa let at se sidste Sommer, og da var der heller ingen, der kunde se det, det er der Vidnesbyrd nok om.

Jeg tror alligevel, at jeg vil betakke mig, naar Oppositionspartierne er saa elskværdige at ville kaste „Kærlighedens Kaabe“ over disse Kulindkøb ved at nedskrive med 35 Mill. Kr. Jeg tror, at det er baade rigtigt og klogt, at det ligger saaledes, som det ligger, og at den høje Risikopræmie, som Statsbanerne kommer til at betale ved disse Kulindkøb, fordi de vilde sikre sig under alle Forhold at have tilstrækkelig Kul til Statsbanedriftens Opretholdelse, ogsaa betales af Statsbanerne.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skulde ikke have bedt om Ordet under denne Forhandling, hvis ikke den ærede Ordfører for det radikale Parti, det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Brandes), i sine Bemærkninger havde udtalt om mig, at jeg var en Mand, der ikke holdt sine Løfter. Det ærede Medlem vil vistnok indrømme, at dette er en lidt stærk og alvorlig Anklage; i hvert Tilfælde anser jeg denne Omtale for at være den, jeg sidst af alle ønskede for mig selv eller for nogen anden. Jeg skal dog tilføje, at jeg ikke lægger særlig megen Vægt paa, at disse Bemærkninger fremkommer fra det ærede Medlem, og at jeg heller ikke skal bære Nag til ham, fordi han har fremsat dem her, selv om det forekommer mig, at det ærede Medlem, som ellers nok kan vælge sine Ord, kunde have iklædt sine Tanker i saa Henseende en lidt anden Form. Det fremgaar nemlig af det